

SZÁLLÓ LEVELEK

Megjelenik minden esütörtökön.

Előfizetési ár:
6 hónap 6 korona
3 hónap 3 korona.
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő:
POLGÁR BÉLA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
NYIRÁD, Zalamegye.
Ide intézendő a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemény.

Ü z é r k e d é s.

Ört állunk! A tényeknek szándékos elferdítését soha senkinek meg nem engedjük. Ha pedig a tények elferdítése egy egész társadalom félrevezetését czélozza csak azért, hogy az elferdítők ezáltal maguknak — habár kétes értékű — erkölcsi és tekintélyes anyagi hasznot szerezzenek, akkor örtálló fegyverünkkel, a tollal, itt kezünkben a jóhízemű publikum gyalázatos félrevezetőinek kör-mére koppantunk.

Kedves olvasóközönségünk hét-hét után nézi azt a kőshegyre menő harezot, amelyet a „Szálló Levelek” következetességgel folytatnak a „Balatonvidék” ezimű zsidó-klerikális (mert már ilyen esudalagig is von) lap ellen.

Látunk egy képet, melyen a szörnyszülött rinocerest, edzett vadász üldözi tüskön-bokron keresztül. Látják, mint pattanak vissza az igazmondás, a guny és kiméletlenség mérgével megkent nyilak a rinocerustól. Tudják azt is, hogy a visszapattanásnak nem a nyíl gyengesége, hanem az otromba rinocerus fekete bőrének esudálatos vastagsága az oka.

Van a vadász tarisznyájában erősebb, még jobban mérgezett nyíl, amelyet a rut rinocerus sunyi szeméi észrevettek már és a piaczi légy szemtelenségével visszafordul.

A boszankodásnak, vagy talán a szájalomnak bizonyos nemével olvastuk a mi rinocerusunknak: a „Balatonvidék”-nek ujévi számát.

Ennél hazugabb, rosszakaraturabb, ocsmányabb és kaczagtatóbb örült zagyalékot nem irtak még a kifejlődött hírlapírás korszakában.

A perfidiának micsoda megmérhetetlen foka kell ahhoz, hogy a „Zala” s utána egész sereg lap, a „Borszem Janó” és esekélységünk állandó jogos, méltányos, elfogulatlan és közérdekű támadásai után a „Balatonvidék” megírja az undok öndicsérettől pöffeszkedő vezérezikkét, melyet itt közlünk. Ime:

•Visszatekintés.

A harmadik évfolyam küszöbén olvasóinak is, önmagának is, tartozik azzal a Balatonvidék, hogy visszatekintvén ma még rövid múltjára, beszámoljon küzdelmeiről és — ha vannak — sikereiről. Az első évfolyam végén bizonyára még korai volt volna a beszámoló; hiszen csak néhány havi múlt aliótt hata megett. Ma azonban már szerénytelenség (?) nélkül mutathatunk nemcsak két, épen nem közönséges nivón álló évfolyamunkra, hanem a kibontott zászló alá sorakozott érdemes (!) szellemi munkások gardájára s egyre növekvő, vidéki lapnál szinte ritkaságba menő nagyságu és milyenségű (!) olvasóközönségünkre.

S épen ez az utóbbi körülmény az melyen felkellesülve, továbbra is ernyedetlen szívóssággal, a diadalnak már nemcsak reményével, hanem biztos tudattal folytatjuk tevékenységünket s igyekeznünk az egész vonalon gazdag kalásba szóktetni (!) azon eszmék vetését, melyek két év óta olvasóinkra írtak. (!)

A mi olvasóközönségünk kitüntető bizalma, ragaszkodása és szeretete volt s lesz szellemi törekvéseink egyetlen jutalma; belőle tanultuk ismerni az önzetelen (hahaha!) munkásság mindent meggyőző erejét, mely daczol minden viszontagsággal, felülemelkedik minden sáron. Olvasóközönségünk lankadatlan, sőt naptól-napra fokozódó ragaszkodása aczélozta meg munkacronket, őrizte meg czéljaink és eszközeink tisztaságuat s vértett-óvott minden szenny, minden izléstelenég ellenében. S valóban! őszinte nyíltsággal, nemes buszkeségge, merünk hivatkozni minden egyes számunkra: számüzve volt onnan minden személyeskedés, minden durvaság, minden izléstelenég; sohasem hurczoltuk a a botránýehes piacra az egyesek vagy családok magánügyeit; sohasem gyanúsítottuk meg a mások törekvéseit, szándékait, lehetőleg védelmeztük a személyt, nem vittük a nyilvánosság elé — csakis az ügyet; egyszerre: megfontolva vettük fel mindig s becsülettel tettük le az írói tollat. Nincs is s reméljük, nem is fog lenni a Balatonvidékben egy sor sem, melyet a tisztességes sajtó ne örömezt vallana a magáénak.

Ami már a helyi érdekeket illeti, ez irányban is emelt homlokkal tekinthetünk vissza a Balatonvidék két éves pályafutására. Városunk és vidékünk java, elsőbbsége, szellemi és anyagi haladása volt zászlónkra írva.

Méltányos szigor (!) a társadalmi félszégességek korholásában, tántoríthatatlan és következetes, lelkes

és odaadó küzdelem minden kulturális czélért: voltak fegyvereink. Nem akarjuk részletezni, kiesinyeskedve felemlegetni az általunk megpendített s délszínre hozott eszmék egész sorát; hiszen úgy is eléggé ismerik olvasóink; csak azt óhajtjuk emlékezetbe vésni, hogy lapunk sohasem elégedett meg a kisebb vagy nagyobb érdeklődésre számot tartható hírek hetenkinti egybe-rovasának, vagy egyes, nagyobb helyi érdekü események részletesebb megírásának tisztevel hanem — következetesen adott programjához — valamint társadalmi és gazdasági, úgy szépirodalmi czikkeivel is olyan irodalmi szintjára igyekezett emelkedni, mely a vidéki sajtónak csak diszere s művelt olvasóközönségünknek valóban okulására és lelki gyönyörére valják.

Távol áll tőlünk. (?) hogy a mondatokban tetszelegjünk vagy azokkal kérkedjünk. Csak a tényeket akartuk összegezni. Hiszen az említett czélokra kell a tisztos sajtó minden organumának törekednie. Ám a törekvést ritkan koszoruzza olyan igazi s teljes siker, mint aminőnek mi bírjuk tanubizonyosságát egyrészt a mi olvasóközönségünk ragaszkodásában, másrészt odaadó munkássággal faradozó munkatársainknak díszes gardájában. A legtisztább öröm teljességével üdvözöljük őket, szellemi munkánk, kivívott sikereink részeseit.

Fogadják összesen és külön-külön halánk esekély jeléül őszinte és forró köszönetünket: az ő díszes gardájuk meg fog győzni minden elfogulatlan s jóakaratu bíralót arról, hogy csak az értelmi fogyatékossg vagy a ezinikus rosszakaratu vadolhatna meg a jövődében azt a lapot, mely a vidéknek annyi szellemi és erkölcsi tökéjét volt képes ilyen rövid idő alatt a maga számára önzetlen és lelkes munkatársakul megnyerni, és pedig társadalmi, fajti és felekezeti küömbösg nélkül. Hiszen lelkeszeink, ügyvedeink, orvosaink, különbözö

intézetnél működö tanáraink és tanítóink, állami és magánhivatalnokaink, birtokosaink kereskedöink és iparos osztályunk . . mind . . mind képviselve van a mi írói gárgánkban

Sokat ugyan közülük a szerénységből felvett alnév vagy névtelensésg takar, amde még így is mennyi fényes s közben egy-egy országos névvel is ékeskedik a Balatonvidék!

Fösu yt fektettünk arra is, hogy vidékünk kezdö és fejlődö írói talentumait kritikai tanácsokkal lassuk el s így valamint a tehetségtelensésg ciött sorompót zartunk, úgy — bar a legkisebb — tehetséget elkallódni schasem engedük. E czélra szoigalt s fog szolgálni a jövőben is a Szerkesztöi üzenetek rovata, mely a lehető legnagyobb mérvben megnyerte olvasóközönségünk helyeslö tetszését.

Még csak néhány szót!

A harmadik évfolyam küszöbén s az újév hajnalán m. t. olvasóinkhoz fordulunk s őszintén minden nagyhangu frázis és ígélet helyett biztosítjuk, hogy eddig követett utunkról: a **becsületes** és tisztességes sajtó utjaról egy pillanatra sem térünk le. Erre kötelez minket a következetessésg, melylyel olveinket és eszméinket szolgáljuk, erre ami olvasó közönségünk ragaszkodása, szeretete és sokszor . . . szamtalanszor kitejezett helyeslése, dícséréte. jól tudjuk, hogy ez az év sok kitarást, feltétlen önzetlenséget és tiszta öntudatot kivan mert ez a tisztessésg és **becsület** utja! Hanem könnyü lesz a kitaras, vigasztaló az önzetlensésg és felemelő az öntudat, hiszen velünk van az igazsag és a **becsület**!

Az igazsag és a **becsület** zászlója alatt folytatjuk pályafutásunkat, kezdjük meg a harmadik évfolyamot, melynek küszöbén, a mar pirkadó újév hajnalán

T Á R C Z A.

Zulu kulacsok.

(Juliskai kalácsok és Árvaytanácsok közt kotyogtatja a főispán.)

I.

Függj örömmel a kulacson.
Üdvöt talál abban lelked:
Gondnak és bának öröкке
Határt szab a vidor serleg.

Odább áll a finom bortól
Tőlünk Polgar minden atka;
S életünkre csak szerencsét
Oszti bőven az ég áldása.

II.

Zulu kocsirudján
Függ az élet gondja
Felbonthatatlanul mint
Gordius csomója.

De nem soká függ az,
Mert Nagy Sándor kardja,
Ez a tele kulacs,
Rögtön kette csapja

III.

Ragya verje Polgar Belat
S atkos lapján ördög seántson!
Sóhajodon es könnyeden
Adj túl Árvay Pajtason!
Itt a kulacs, itt a bor,
Vigasztal ez mindenkor.

Nem vagy gyerek, hogy oly hamar
Eltörök a mécs te nálad;
Mintha „fürdő nője” volna,
Hatat e női szokásnak;
Itt a kulacs, itt a bor,
Vigasztal ez mindenkor.

IV.

Mágnes a telt kulacs,
Mely magához vonzza
Ajkamat, e vasat,
S ottan tartja fogva.

a régi szeretettel kívánunk valamint kedves olvasóinknak, úgy minden jóbarátunknak és munkatársunknak boldog újévet!

A Balatonvidék szerkesztősége

Aki ezt a szentelen, szemforgató nyávogást végig olvassa, megtántorodik s azt liheti könnyen, hogy a szerkesztő-heczekkáplának és paraszt-fehérbárátok valóságos ártatlan báránykák, akiket üldöz a rosszakarat, a bűn, a kenyéririgység és sok más erénytelen dolog. Arra azonban éppen senki sem merne gondolni, hogy azok a paraszt-gentry és gentry-paraszt papok alattomos rókák, sirásó politikai hieának barátai, könyhullató krokodilusok, vastagbőrű rinoczerus csorda és magukat bolhából felfújt elefántok, akiknek csak egy oldalbökés kell a valóság hegyes tujével s röktön összeesnek vékony, piszkos czafatokká.

Lapunk szűk tere nem engedi meg, hogy a hazug vezércikket e számban tegyük poesékká.

Sorról-sorra fogjuk a zuglap émelygős frázisait tönkresilányítani.

Most csak azt jegyezzük meg, hogy a Balatonvidék ismertetett czimképe teljesen összhangban van a vezércikk „Visszatekintés” czimével.

Igen, mert a vezércikkben foglaltakat csak akkor vethette papirra a Balatonvidék, ha a czimképe tanúsága szerint a diszkrétebb testrészével pislogatott vissza diestelen pályafutására!

Folt, amely tisztit.

H I R E K.

* Szeretett főispánunk február hó 4-én Sümegre utazik, hogy Szusszancs Gyuláéknál tartandó menyegzőn, mint gyásznagy és diszívó szerepeljen. A pezsgős üvegek már felvannak állítva s a felnyitogatással dr. Lukonse Gabriel bízott meg.

* Sümeg város derék polgársága elhatározta, hogy népszerű tiszolgabirája örömmünepére a várost zászló díszbe öltözteti s hódoló küldöttségemetenszt a boldog örömapa elé. Az ünnepi szónok Kondor polgarmester ur lesz, aki a város értékes ajándékát, *al-bámat* fog átadni ez alkalommal.

* A balatonparti vasutársaság jégrehajtó bizottsága — mint jelentik — február hó 2-án Tapolezán nagy népgyűlésködést tart az irant, hogy s vasut gőz vagy villamerőre rendeztessék-e be? Legtöbben azonban arra kíváncsiak, hogy a kis *Ringlis Ferike* valójában mikor fog ezen új vasuton gigerliskedni. Ugy hisszük, a második millenniumi kiállításon.

* Botfy Lajos z.-egerszegi dupla-gázsizs czeppedli-polgarmester mult szamunk vezércikkében foglaltakon annyira megijedt, hogy az utolsó kenet feladásához magához kérlette a z.-egerszegi apat urat. A jólelkű főpap bőven ellátta utralóval a t. czeppedli mester urat.

* A tapolczai Katalikus-egyesület vezetősége annak örömére, hogy a csödörök már utban vannak, február hó 5-én a »Balaton« szállóban halót fog eregetni. Mint rebesgetik, heczekkáplán egy iparostensasszony aranyhalacsckára *hegyezi szigonyat*.

* A keszthelyi néppárti lovago« legközelebb tartandó műkedvelői előadásra angyalok szerepére ezennel pályázatot hirdetnek. A pályázó nimfaktól megkivantatik, hogy 17-ik életévüket még be nem töltöttek legyenek s a mélyen kivágott ruhákban a hölgyi lecsungó bájak duzzadt életerőről tanuskodjanak. A ruhakerdés a »Balatonvidék« jeles szerkesztőségébe fog megoldatni Répai Maxele műbiráló elnöklete alatt.

* Alsó Lendva szellemi kapacitásai egy politikai lapot akarnak indítani, melybe az első vezércikket Magetti Géza hercegi felügyelő ily czim alatt fogja megírni: »A Hableány park.« vagy »A felsülés.« A lapszerkesztő minden valószínűség szer nt Csónakázó Misi vasutkirály lesz.

* Méltóságos Smutzig Gyula bachhuszár január hó

V.

Éltünk úgy is olyan rövid.
Roskadjunk hát a bor alatt;
Csézar legyen mindegyikünk:
Igyunk! vidám kedvet az ad.

Minden bunkat és gondunkat
Ugrassza borba a palacska;
Keringjen köztünk a pohár:
Igyunk! vidám kedvet az ad.

VI.

Nincs is jobb a világon a
Kancsó emelgetésénél;
Szebb hang sincs a föld kerekén
A poharak csengésénél,
Igyál úgy is maholnap
Zsákjába dughat a pap.

Telt kancsó és pohár csengés
Elüzi a bűt és gondot;
S ezek helyett a szívünkbe az

Ragyogó boldogságot olt,
„Igyál” úgy is maholnap
Zsákjába dughat a pap.

VII.

Főzan van-e még közöttünk?
Atok arra, szörnyű atok!
Viruljanak szünet nélkül
Orrunkon a borvirágok,
Részeg-e az égnek üdve:
Isten napja arra süt le.

Nem csak nappal, éjjel is süt
Áldás napja a borosra;
Nézzünk hát szent tisztelettel,
Polgárt szidva, a kancsóra,
Egész Zulu igyék ráltog
Részegségig és halálig.

VÁROSSY MIHÁLY.



30-an mint bolygó meteor tűnt fel a tapolezai láthatáron s ezzel rea lépett arra az utra, mely a nagybűnű emberek pályafutásának befejezéséhez vezet. Ugyan most még csak becsuletsértés vétségével lett vadolva, de később még egyéb dolgokért is vadlott lesz. A véletlen különös közreműködése volt, hogy lapunk szerkesztője a tárgyaló teremben találkozott e jeles rémáddal s örömmel ujságozhatjuk, hogy felmadaradásához immár nincs semmi remény.

* A csáktornyai tanító-képző intézetet becsukták, mert a jeles kosztól a növendékek mind megbetegedtek. Állítólag Páter Kalmán kitüntetésre terjeszti fel Margittay direktort.

ÜGYES-BAJOS DOLGOK.

A nagylelkű ember.

A „Szálló Levelek” számára írta:

Ismerős.

Ilyen emberek is vannak A világ szemében mint jellem óriások tűnnek fel, rokonaik köreiben pedig a kapzsiság fégyvereivel mesterkednek.

Faragó Nándor kovács gyerek volt s korán árvaságra jutott. Csekély hagyatékát az iskoláztatás emésztette fel s meg kell adni, hogy első eminens volt a piaristák gimnáziumában. A szabadságharcban mint hadnagyot látjuk, aki néhány portyázó és kémszojgálatával nem egyszer érdemelte ki Klipka tábornok dicséretét.

A függetlenségi harc leveretése után falujába vonult meg, hol az akkori földes ur egyik szőke leánya szívét epedő, szerelmes versekkel hódította meg, mely szerelmi győzelem az oltár lépcsőjéhez vezette a földes ur leányát és a kovács gyereket.

Az özvegy anyós hiszékeny lelkét, ki az új párnál élet-tartason volt, behézelkedő, mézes-mázos szavaival annyira megnyerte, hogy a másik két árva leány rovására szabadon dushalódott az egész családi vagyonban, sőt az osztokodásnál alaposan megkarosította azokat, eltitkolva olyan vagyont, melynek létezéséről csak évek óta bizonyosodtak meg a testvérek.

Mikor emiatt a két másik nővér férje Faragó Nándornak szemrehányást tett, azzal felelt, *„nekünk ugyisincsenek gyermekeink, a ti gyermekeitek lesznek az örökösök.”*

A másik két vőtárs várt, helyesebben a kecségető kijelentésbe belenyugodott.

Az idő e közben egyre haladott, Faragónak egy testvére Budapesten tengette életét, hol fiakkeros, hol uzsoras volt. Nehogy pedig a Faragó család kihaljjon, Faragó Ödön megnősült, elvevén egy eszlédszerzéssel foglalkozó histerikus nőt, aki a kihalóban levő Faragó családot egy leány gyermekkel ajándékozta meg.

A képmutató Faragó Nándor úgy tüntette fel felesége s ennek rokoni előtt a dolgot mintla testvérije házasságáért haragudnék, a következmények azonban megmutatták, hogy a leányt becézgetik s mint férjhez való kisasszony ma veszelés ellenfél az ősi vagyon öröklésében.

Nándor barátunk neje szívét egészen elidegenítette a testvérei és azok gyermekeitől, Ödön leánya, *Hona a liebling* a haznál kerül annak balra, ruházatra, zongorára, uta-

zásra elég csak az ősi vagyon vérszerinti örökösének — koppanik.

Sőt a fekete lelkű ember még azt se átalotta, hogy sógora birtokára épített s csak pár éve, hogy újabb hazudozásával a hiszékeny sógort arra is reávette, hogy a birtoka veséjéből a legértékesebb részt minden kárpótlás nélkül nevére telekkönyveztesse: sógorasszonya készpénzből pedig a saját adósságait fizette ki, hogy teher mentes birtok mellett minél több és megfelelőbb kéro jelentkezék. Hona kisasszony nagybátyja ajtajan.

A sógorok gyerekei pedig könnyes szemmel nézik, mint ül bele öregatyjuk birtokába egy kovács ivadék.

IRODALOM.

„A zsidó nép története. A zsidó nép politikai és társadalmi története. — az irodalmi és művészeti fejlődéssel szorosán összeolvastva — jelenik meg most a magyar irodalomban. E nagytermett nép hódításait, királyválasztásait a legpontosabban beszéli el egy kis füzet, könnyen olvasható, szép nyelven, tartalmasan, egytural művészeti illusztrációk kíséretében. David királyról és Salamonról mond el érdekes, bizalmas részleteket. A hős a nagyhirű Davidról, ki a lazadó ammoniták közül némelyeket fűrészzel fűrészelte, némelyeket vasborona alá, némelyeket fejsze alá vetteti, másokat mézskemenczébe hanyata. (2 Sam 12. 31) — E kis füzet a „Nagy Képes Világtörténet” 10-ik füzeté, a legjelesebb orientalista, Maspero Gaston világhírű műve után készült. — Egy füzet ára 30 kr. Kapható minden hazai könyvkereskedésben.

„Előkelő Világ hetenkint megjelenő folyóirat 4-ik száma d-szes kialításban a következőket tartalmazza: A szegény művészek Rommetől. Az elátkozott királyfiról Lengyel Gizellától. Rövid boldogság, írta Barsony Istvan Levél a Szerkesztőhöz Harmath Lujzától. Éjjel (vers) Bodnar Ivantól. Színház, A hét története, Szerkesztő üzenetek. Az Előkelő Világ előfizési ára egész évre 8 frt. Az előfizetési díjak Budapest, VII. ker. Istvan-út 40 sz. alá küldendők.

„Uj, állandó rovatot nyitott most a Képes Családi Lapok illusztrált szépirodalmi hetilap. A „Színház és Művészet” rovatát, mely a Budapesten előadott új szindarabok meséit terjedelmesen hozva, azzal kritikailag is foglalkozik, megemlékszik a lefolyt hangversenyekről szóval hű tükrét nyújtja az elmúlt het művészeti történetének, úgy hogy ezáltal olvasói minden téren tájékozódhatnak. Ép ezért nem győzzük eléggé ajánlani a „Képes Családi Lapok”-at olvasóinknak, melyek regényekben, humoreszkekben, költeményekben és illusztrációkban annyit nyújtanak, mint egy hasonló genreu lap sem s előfizetése mégis egy évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. — Tehát a legolcsóbb szépirodalmi lap! Mutatványzamat ingyen küld a kiadóhivatal Budapest, V. Vadász-utca 17. sz.

A „Szálló Levelek” előfizetési árai :

Egy évre	— — — — —	12 korona
Fél évre	— — — — —	6 „
Negyed évre	— — — — —	3 „

